

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

კარგის განყოფილებაში

— თქვენც თბილისში დატოვებას მოითხოვთ?
 — არა, თბილისის დატოვებას!..

ნახ. გ. ფირც

პოლიულის თაყაზა

ნახ. გ. ლომიძისა

— რით არის ხაინტერესო ჯონ ფირტის ფილმი, რატომ უნდა ვაფუფავთ ეკრანზე? მასში ხომ არც ერთი მკვლელობა არ არის, არც ერთი თვითმკვლელობა?

— მკვლელობა და თვითმკვლელობა როგორ არ არის, ხერ, ჯონ ფირტმა ხომ თავი მოიკლა, როცა ჩვენ ეგ ფილმი დავუწუნეთ!

როგორი ნდობა და ძმობა შეიძლება არსებობდეს ლათინურ ამერიკის ქვეყნებსა და შერთებულ შტატებს შორის? ისეთი ძმობა, როგორც შეიძლება არსებობდეს ცხვარსა და მგელს შორის.

ნახ. თ. შახინაძე

მექსიკურ გაზეთ „ლა ვოს დე მუნიციპალიდადის“

მგელი: — მიყვარხარ და მეყვარები, ჩემო ბეკეკავ, კუბოს კარამდი.

ცხვარი: — ნეტავი ახლავ ამომხდეს ხული, ღმუილით მაინც არ შემზარავდი!

რიჯუის. მაკარგუარისა და კლარკის შემხველი

ნახ. თ. თბილელისა

კორეის „აღდგენის“ მიზნით, ამერიკულ სპეციალისტების მეთაურად დანიშნა გენერალი ვან ფლიტი.

— ბატონებო, თუ ჩვენი ახალი კანდიდატი ვერ გაართმევს თავს კორეას, ვთხოვთ მიეხმაროთ. თქვენ ხომ საკმაოდ გამოცდილი ბრძანდებით კორეის საკითხში. ვის არ ახსოვს რიჯუეი, მაკარტური და კლარკი.

მუცამ რისი ყნუს გავიქ?

დოცენტ ვალერიან რომანოვის-ქე ქათამაძეს ხვალ-ხვალეობაში ისე გაეპარა დრო, რომ ორმოც წელს გადაცილებული იყო და ოჯახის შექმნა არ მოგონებია. სწორედ ამ დროს მისი გულის კლი-ტე მორგებული გასაღებით გააღო ლია გიორგის ასულმა ჭიჭინაძემ და საკუთარი ოჯახის შექმნა მოაგონა.

- გვიანლა არის, ჩემო ძვირფასო.
- არა უშავს რა. ცხოვრებას კიდევ დავეწევი.
- ბინა რომ არა მაქვს?

— პირველ ხანებში ჩემს ბინაში ვიცხოვროთ, მშობლებთან, — მოუსპო დაბრკოლება ლიამ და ვალერიანს გადაუშალა მუხდრო ცხოვრების პერსპექტივა...

ასე და ამრიგად მეცნიერი მუშაკის ცხოვრებაში შეიჭრა ქალი და თავისი ნების მიხედვით წარმართა იგი.

- საათი?... იყოს საათი.
- კრებდენი?... იყოს კრებდენი.
- ფაიდენი?... იყოს ფაიდენი.

მოირთო და მოიკაზმა ლია. „ბედი მომეც და ქვაზე დამს-ვიო“ — ხშირად გაიგონებდით ლიას შესახებ მისი ამხანაგებისაგან სამედიცინო ინსტიტუტში, სადაც იგი სწავლობდა.

მართალია ლიას კინოთეატრებსა და ფოქსტროტის საცეკვაო დარბაზებში უფრო ხშირად ხედავდნენ, ვიდრე ლექციებზე, მაგრამ იმდენი „გულშემატკივარი“ გაიჩინა, რომ გამოცდებს მიანიც აბა-რებდა.

ერთადერთი შემთხვევა, რაც ლიას სურვილის წინააღმდეგ მოხდა ვალერიანთან ცოლქმრული ურთიერთობის პერიოდში, ეს იყო პატარა მარინეს გაჩენა, რომელმაც არ დაუტოვებია ლიას მიერ ინსტიტუტის დამთავრებას და გაჩენისთანავე ძუძუ მოითხოვა.

— მე ბავშვისათვის ძუძუს წოვება არ შემიძლია, რადგან ეს ცუდად იმოქმედებს ჩემს ორგანიზმზე, — განაცხადა ლიამ.

— კარგი, გენაცვალე, რადგან ასეა, იყოს ნება შენი... ბავშვს ხელოვნურ კვებაზე გადავიყვან, — უპასუხა ვალერიანმა, რომლის ცხოვრებაში პატარა მარინეს მოვლინებამ უსაზღვრო სიხარული შეიტანა.

ლიამ აქაც თავისი გაიტანა.

აგად იყო თუ კარგად, ლიამ დაამთავრა სამედიცინო ინსტი-ტუტი და მიიღო ექიმის დიპლომი.

დოცენტი ვალერიან ქათამაძე ფიზიკის კათედრას ხელმძღვა-ნელობს სტალინის პედაგოგიურ ინსტიტუტში. ხდება ახალკურს-დამთავრებულ ექიმთა განაწილება. უნდა ვიფიქროთ, რომ ლიას ქმარს ვერაფერი დააშორებს და თვითონაც შეეცდება მოეწყოს სამ-სახურში იქ, სადაც მისი მეუღლე მუშაობს.

— ჩემო ვალიკო, მე წყალტუბოში გამანაწილეს. ხომ კარგია, ჩემს მშობლებთან ვიქნები!

— წყალტუბოში როგორ გაგანაწილებდნენ, როდესაც ქმარ-შვილიანი ქალი ხარ, არ უთხარი ქმარი მყავსო?

— ეს ქე „დამაფიცდა“ (?), — თქვა სიხარულით გულატრე-ბულმა ლიამ.

— ქმარი თუ დაგაფიცდა, შვილი მიანიც გაგხსენებოდა, — უსა-ყვედურა ვალერიანმა...

— რას სჩადიხართ, კაცო, ცოლს მყრით თუ როგორ არის თქვენი საქმე?

— ბოდიში, ვალერიან, არ ვიცოდით, თუ თქვენი მეუღლე იყო, მას არ განუცხადებია განაწილების დროს. არა უშავს, ადვი-ლი გამოსასწორებელია, — უპასუხეს დოცენტ ქათამაძეს და მისი მეუღლის საგზური სტალინის რეჟიმს შეუცვალეს.

მაგრამ ლია რის ლიაა, თუ თავისი არ გაიტანა.

და ჩვენ საქართველოს ჯანმრთელობის დაცვის მინისტრის ამხ. ა. თ. ხელიძის მაგიდაზე ვკითხულობთ ასეთ განცხადებას:

„ჩემს გაგზავნას წყალტუბოს რაიონში წინააღმდეგობა გაუწია ჩემმა მე-უღლემ ვალერიან ქათამაძემ და იშუამდგომლა, რათა მე დატოვებული ვყოფილი-ყავი ქ. თბილისში.“

ამ ნიადაგზე ჩემსა და ჩემს ქმარს შორის მოხდა უმაცაფილება, ჩვენს შორის გამწვავდა ურთიერთობა, რის გამოც იძულებული გახდით გავმორგებოდი მას, დამეტოვებინა საცხოვრებელი ბინა ქ. თბილისში და წავსულიყავი საცხოვ-რებლად კურორტ წყალტუბოში ჩემს მშობლებთან... მოქ. ქათამაძეს არავითარი უფლება არ ჰქონდა, როგორც ჩემთან „განშორებულს“ (?) (ვალერიანს ფიქრა-დაც არ მოსვლია განშორება — გ. შ.) ეზრუნა ჩემი მივლინების საქმეზე. — გთხოვთ გაითვალისწინოთ ჩემი უკიდურესი მდგომარეობა და, როგორც პიოველი განა-წილებით იყო გათვალისწინებული, მიმავლინოთ წყალტუბოს საკურორტო სამ-მართელოს განკარგულებაში“.

კომენტარი ზედმეტია. აქ ნათლად ჩანს ლიას ბუნება, ოჯახის მოყვარე ქალი, ისიც ექიმში, იკადრებს და დასწერს ოფიციალურად საჩივარს იმის გამო, რომ სამუშაოდ განაწილეს იქ, სადაც ქმარი მუშაობს?!

მკითხველი, ალბათ, ფიქრობს ამჯერად ლია ვეღარ გაიტანს თავისას, რადგან აბსურდულია მისი არგუმენტი. ნურას უკაცრა-ვად! ლიამ ისევე უტყუღმა შეატრიალა ვალერიანის მიერ წაღმა შეტ-რიალებული საქმე და კურორტ წყალტუბოში ამოჰყო თავი ექიმად.

— სადაც გერჩიოს, იქ ბრძანდებოდნენ, ოღონდ მარინეს ვერ მოვიშორებო, — განუცხადა მოთმინებიდან გამოსულმა ვალერიანმა. მაგრამ ლიას აქაც თავისი გააქვს.

პატარა მარინეს ახლა როგორ დატოვებს ლია. მართალია, წლის განმავლობაში ექვსი თვე უღედოდ იყო მარინე, მაგრამ ახლა იგი შემოსავლის მთავარი წყარო უნდა გახდეს.

ლია თავს აცხადებს ქმრის მიერ მიტოვებულ და გაუბედურე-ბულ დედად, ხოლო ვალერიანს ალიმენტის ურჩ გადამხდელად, შე-ყავს შეცდომაში სასამართლო და ყადაღას ადებს დოცენტის ხელ-ფასს. მოგეხსენებათ დოცენტის ხელფასის მეოთხედიც კარგა მოზრ-დილი ლუქმაა. მარინე ერთი ბებიის ხელიდან გადადის მეორე ბე-ბიის, ანუ ლიას დედის ხელში. ლია კი ყოველთვიურად ხელის გა-უნძრევლად ღებულობს 960 მანეთს.

ვალერიანის მიერ სწორ გზას დაყენებული, მეცნიერთა წრე-ში ფეხმოკიდებული ლია ამავს იმით უხდის ვალერიანს, რომ შვი-ლის ნახვის საშუალებას უსპობს.

აი, ასეთი „მეუღრო ოჯახი“ შეუქმნა ლიამ ვალერიან ქათა-მაძეს. აი, რისთვის შეიჭრა იგი მის მეცნიერულ ცხოვრებაში.

ვალერიანი ვერ სძლებს უშვილოდ. ექვსჯერ აწყობს „ლამ-ქრობას“ წყალტუბოში შვილის სანახავად, მაგრამ უშედეგოდ. უკა-ნასკნელი იერიში ვალერიანს მიაქვს წყალტუბოს რაიონის პროკუ-რატურის მეშვეობით. ეს იყო მიმდინარე წლის 18 აგვისტოს. წყალ-ტუბოს რაიონის პროკურორი ამხ. ინოხემცვევი გულისხმიერებით ეკიდება შვილს მონატრებული მამის სურვილს და აძლევს ასეთ მი-მართებას:

„მილიციის უფროსს ამხ. ფოფხაძეს. გთხოვთ მოქალაქე ქათამაძეს მოუწყოთ მისი შვილის ნახვა, რომელიც ამჟამად დედასთან იმყოფება.“

ლია რის ლიაა, თუ თავისი არ გაიტანა. არც პროკურატურას ემორჩილება, არც მილიციას. ამაოდ ელოდა ვალერიანი მარინეს გულში ჩახუტებას. მილიციის უფროსმა ამხ. ფოფხაძემ მას ვერ უჩვენ-ნა მარინე და ასეთი პასუხი გამოატანა პროკურორის სახელზე:

„ბატაკივმული კოლია! მოქალაქე ლია ჭიჭინაძე კატეგორიულად უარს ამბობს აჩვენოს შვილი მამას. სხვა რაიმე ზომების მიღება ჩვენ არ შეგვიძლია“.

მიმდინარე წლის 14 სექტემბერს ვალერიანმა მესამეჯერ გადაუ-ხადა დღეობა თავის მარინეს თბილისში. მაგიდაზე ელოდო მარინეს სურათი, სურათის ირგვლივ ელაგა მარინესათვის ნაყიდი სა-ჩუქრები. როდესაც მეგობრები მარინეს სადღეგრძელოს სვამდნენ, ვალერიანს ცრემლები მოერია, მაგრამ მეგობრებმა მრავალჯამიე-რით გაუქარვეს დარდი.

რა უნდა ლიას? 960 მანეთი? ინებოს. კანონი აკუთვნებს და რაც ერგება შეერგება. არ უნდა ვალერიანთან ცხოვრება? მართა-ლია, სასამართლომ არ გაყარა ვალერიანთან, მაგრამ იცხოვროს თავისთვის, არავინ კალთას არ ავლეჯს.

რა უნდა მარინეს? დედაც უნდა, მამაც უნდა. დედაც უყვარს, მამაც უყვარს. რად უნდა დავუქარგოთ მამის სიყვარული?

რა უნდა ვალერიანს? ვალერიანის სურვილი მკაფიოდ არის გამოხატული მის განცხადებაში სასამართლოსადმი.

მოგვყავს სიტყვისიტყვით:

„მე მყავს ერთადერთი შვილი მარინე, რომლის მიმართ ჩემი მამობრივი გრძნობა, ვფიქრობ, არა ნაკლებია, ვიდრე დედისა... ჩემი თხოვნაა მამისთან ოქ-ტომბრამდე, ვე იგი იმ პერიოდში, როდესაც მე ძირითადად არდადეგები მაქვს და ვისვენებ, ბავშვი იყოს ჩემთან, რადგან უეტესად გავუწევი მზრუნველობასა და პატრონობას, ხოლო ოქტომბრიდან მამამდე ბავშვი იყოს დედასთან იმ პირო-ბით, რომ ბავშვის თავისუფლად ნახვის საშუალება ჰქონდეს დედასაც და მამა-საც, ვიდრე სკოლის ასაკს მიაღწევდეს“.

რა უშლის ხელს ამას? ამას ხელს უშლის მხოლოდ ფულს და-ხარბებული ლია, რომელსაც დაუქარგავს მშობლიური გრძნობის პატივისცემის უნარი. ამიტომ ჩვენ ამჯერად მას თავისას ვეღარ გავატანინებთ.

გერმან უზნიძე

უკანასკნელ ხანებში განსაკუთრებული ყურადღება მიექცა კარტულისა და ბოსტნულის მოყვანას.

ნა. ა. კანელავისა

კარტოფილი—(გაბონიშებს) მეც კაცო ვარ, რატომ აგრე მიაყურებთ...

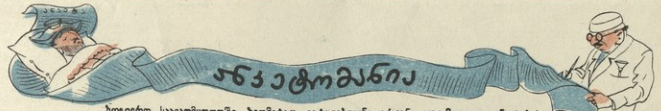
ყველაფერს ხომ თავიანი სეზონი აქვს, პატრიცევილო ნინაჭო მაგალითად იანვარში ყაღღრმობაზე შედ ღწონს აქებენ, გზაზეფულზე შეწეწარ ვარიებს, ხაფხულის სიყვანი ჩა-ცივიებულ თეთრ ღწონს და ახლა შემოდგო-მაზე, როცა ქვევრებში აღდღებულნი მკურები თავს იკლავენ, ამიბენ ახალ ნივოსს და ცხვრის მწვადებს ჩაფერი სჯობაო. მაგ-არა კველას ხომ ქრანიანი გემო არა აქვს, ნაფარეულის საბჭო! თავმჯდომარემ ვაზო ხომიჭერმა ამ გაბუჭებულ მკურობაში, ჩურ-ჩხულებზე და ყურებზე მდ. ლობოტის ნიღლი თვეში მიინდობა, დიჭრა ეს ჩემი მგზობლე-ბი თვესი საუკრე! შორს რად წაიცივებო, ისედაც მკურობაა! აა სახარული გზარებათო და ნაფარეულში, ხა ქუზაზე ითიჭების მდი. ნარე ლობოტს სწავრი გადმოსუგლო და თანასოფლელებს ღაღასიხაბა — აბა თქვენ იციო, თუმიცა გზაფუჭდა და კიდეც ვა-ფუჭდებდა, მაგარა კოცხალი მაინც ბევრი დაიჭირეთ და თქმე საფარეული თავმჯდო-მარეც არ დაიჭიროთ.

ჩვენ, აბა, მათხომი მტერი რა გვეტყვის აბა, ნინაგო, მაკრ ნაფარეულში რომ ჩა-მობრძანდელ იქნენ თუგის გარდა სხვა სა-ჩანგლო ცოცხალდაიჭირო.

8. კახსელუფშილი

— ჩა თახი ღღვა ეს ორზაბათი. ყოველ ორზაბათს უსათუფლ ზებერი კამეჩი დაიქვმა ზოღმე!

ანკატომარია

ზოგიერთ საავადმყოფოში ზედმეტად ვატაცხებულნი არიან ავადმყოფთა ანტიტების შეჭმებით.

სანამდელიდან

ფესისცემული თუ გავქს სრული? ხომ არ გიჭერს სარტყელი? რას უჩიოთ? ფილტვებს? აირჩემეს? ელუნის თუ ბრმა ნაწლავს? როგორი გვათ სახლშიმთაველი? მდგომარეობის სწორად არ ღაღმდღეს? ხელი თუ გავთ მთურეული მწამში? (ხაზი გაუსვით) არ გყოლიათ? გაყრილი ხართ? რა მიზეზით ვაუშვით? შევამინდში (მეფესის გარდა) ზღომად გიყვართ საკვამში? სათვალეებს თუ ატარებთ? ძეის არის თუ პლასტმასის? რა ყვილი და სიგელი ვაჭეთ? ან ჯარბანს ქვითრები? ალკოჰოლს თუ ეტრანებში? რამდენ ზოთელე ითიჭებთ? რომელ მზრიდან უჩრთედება თბილისის ზღვის ორი? ხაზი ძროხის გიყვართ, თუ ცხვრის? უნიფორმა თუ ნიორით? თუ გყოლიათ ვინმე ავად, თიპაართი ან ავი ზნით? არღნელ თუ გიციკვიით? სად? როდის? და რა მიზეზით? ქელეხში თუ ბრძანდებულხართ? (ღინიშნეთ ის ალავი: რაიონი, ოლქი, დანა, სოფელი და კალაქი)... ერთ ღღეს ცხრა თხა გაატყევა კოლმეურენე კოლიამ, ერთით მგელმა შეუქპმა, რამდენი თხა ჰყოლია?..

*

ღლით როცა ვაგეღმება, ენაზე ჩემი სურათი: თურმე ცხედრით და სანმარნით ანტიტებში გვიყოავდი. მჭერად მეცო ანტიტების დასაუ მთელი კოპპულესი, გურაფებზე და შუბლებზე მთელი ანტიტების კოპპულესი.

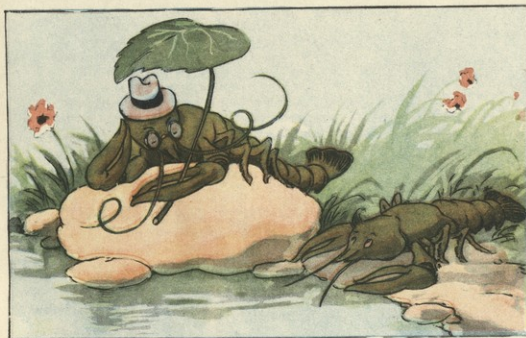
810. მთიანთილი

ორი კიბორჩხალა

(გ ვ ა ვ ა)

ერთი დილის კიბორჩხალას პატარას გზად შეხვდა კიბორჩხალა ხნიერი: წარბები ზეიდაღლ აჭყარა, მთილა ბრძანეთა-ბრძენის იერი,

ნა. ა. კანელავისა

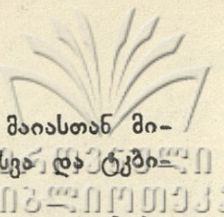

მერე კი მოწყალემა ინება: — შენ ეი, საბრალო ქწინლებავ, ყვავე ჩემი ზრუნედა და დარდი ხარ, სწორად ვერ გაიფილი, გენკნა, ავგრე უყვლობა რომ დადიხარა?!

თქვა და ყრულ გაღიხარხარა, შეცბა კიბორჩხალა პატარა, მიხედა, რომ უფროსმა დასცინა, მაინც ჯერ კრძალებით გზა მისცა, და შეფილტვ ასე დასძინა:

— ვადაღლით, რომ ჩამთვალეთ ტრალადა, მე მიყვარს დარიგება მოყვრების, მაგარამ ჯერ თქვენ მიზმანდით სწორად და მერე მეც თქვენს ნაწალესს მოვკვები.

გაღდა კახიძე

მაიამ სადილი კი აქამაგემრიელად თავის ქმარს, მაგრამ მერე კი ველარ მოითმინა, ბუზლუნით იქაობა აიკლო. ბუზლუნმაც რომ ვერ უშველა, ოთახში უაზრო სიარული დაიწყო. მერე სიარულსაც თავი მიანება და ბუფეტს ეცა.

სამი წლის წინათ კარში გაჩხერილ ვასალებს ჯაჯგურით ამოღება დაუპირა და ვერაფერს რომ ვერ გახდა, ხმა-პაღლა ადუღდუნდა:

— რა მოხდება, ერთი დღე ოჯახს მიხედო!.. სამი წელია ვწვალვობ, შენთვის კი...

იცის, კარგად იცის სოლომონმა, რაც ადარდებს მის მეუღლეს. ამ რამდენიმე ხნის წინათ ცოლ-ქმარს ძალიან სერიოზული შეხლა-შემოხლა ჰქონდათ და სოლომონმა საბოლოოდ აუკრძალა მაიას ამ თემაზე ლაპარაკი.

მათი ერთადერთი იმედი თინიკო დედ-მამას სტოვებს, თბილისს ემშვიდობება და სამუშაოდ სადღაც გადასაკარგავ სოფელში უნდა წავიდეს.

მართალია თინამ სასოფლო-სამეურ-

ნეო ინსტიტუტი დაამთავრა, მაგრამ განა არ შეიძლება მისი თბილისში დატოვება? სოლომონიც ხომ პროფესიით აგრონომია, მაგრამ აქ მუშაობს, სოფლის მეურნეობისა და დამზადებათა სამინისტროში.

მოდი და ნუ გაბრაზდები სოლომონზე. მან როდი გამოიყენა თავისი გავლენა თინიკოს თბილისში დასატოვებლად.

შესასვლელ კარებში ვილაცამ და აბრაზუნა. მაიამ კარი გააღო. კართან ფოსტალიონი იდგა, რომელმაც წერილი გადასცა მას. მაიამ წერილი გახსნა, წაიკითხა და გაბრაზებულმა სოლომონს მიუგო.

სოლომონმა ბუფეტის ვასალებს თავი მიანება და წერილი გაშალა. საბინაო სამმართველო სტანდარტულ „მოსაკითხ“ ბარათს უგზავნიდა და იუწყებოდა, რომ ამჟამად მის თხოვნას ბინით დაკმაყოფილების შესახებ ვერ შეასრულებდნენ.

ისე გაბრაზდა სოლომონი, რომ სახე ერთიანად გაუფითრდა. საათს დაჰხე-

და, კოსტიუმი გადაიცვა, მაიასთან მივიდა, თავზე ხელი გადაუსხვა და სტუმრულად უთხრა:

— დამშვიდდი, მაიკო... თუ ამ ქალღმერთმა მწუხარება მოგვიტანა, ვეცდები მე მაინც გაგახარო. სალამოთი პარტიული კრება გვაქვს. კრების შემდეგ ჩვენს მდივანს ვნახავ, იმოდენა ავტორიტეტი მომეპოვება, რომ შევძლებ თინიკოს აქ დატოვებას. ნუ სწუხარ... — უთხრა და ოთახიდან გავიდა.

სალამოთი თერთმეტ საათზე დაბრუნდა სოლომონი. თინა უკვე მოსულიყო. ცოცხალი ქალიშვილი ჩანდა, ისეთი, რომელიც არასდროს არსად დაიკარგება.

სოლომონს ცოლისა და შვილისათვის არც შეუხებინა, ისე გავიდა შირმის იქით და ტანსაცმელი გამოიცვალა. მაიას მოთმინება არა ყოფნიდა ამბავი გაეგო, მაგრამ ჩუმად იყო. იცის სოლომონის ხასიათი: თავის დროზე ყველაფერს იტყვის, ხოლო თუ შეეკითხები, შეიძლება ხვალამდე სიტყვაც კი არ დაძრას.

სოლომონი თინას მიუახლოვდა, ხელი მოხვია და ტკბილად უთხრა:

— ა, რას იტყვი, თინიკო, კარგი არ იქნება ყველანი რომ სოფლად გადავებარდეთ და იქ ერთად ვიცხოვროთ?

— როგორ თუ სოფლად?! — გაცეცხული შეეკითხა მაია.

— როგორ და სრულიად უბრალოდ, მაიკო... პარტია მოითხოვს ჩვენ თავს სოფლად სამუშაოდ.

— რაო?! — ხმამაღლა შეჰყვირა მაიამ, მაგრამ სოლომონმა სიტყვის დამთავრება არ აცალა და მტკიცედ განაგრძო ლაპარაკი. მაიამაც სიჩუმე არჩია, რადგან იცოდა, ასეთ დროს შეკამათებას არავითარი შედეგი არ მოჰყვებოდა.

— დაიცა, მაიკო, დაიცა... ვფიქრობ, დღეს მე ჩემს სიცოცხლეში ყველაზე სწორი და სასარგებლო ნაბიჯი გადავდგი. კრებაზე სექტემბრის პლენუმის შედეგებს ვამუშავებდით. ბევრმა ამხანაგმა მოიწადინა სოფლად წასვლა. ხომ ასეა, თუ ვინმე წავიდოდა, პირველ რიგში მე უნდა წავსულიყავი... და ნაცვლად იმისა, რომ თინიკოს აქ დატოვება მეთხოვნა, მე თვითონ თინიკოსთან ერთად წასვლა ვითხოვე. შემპირდნენ ერთ რაიონში გაგზავნიდნენ... დასანანებელი თბილისში არაფერი გვრჩება... ა, რას იტყვი?

სოლომონი საუბრის დროს ბუფეტთან იდგა და თავისდა უნებურად ვასალებს აწვალებდა, უცებ, ვასალები გატკაცუნდა და რალაცნაირად მოძვრა ბუფეტის კარს.

— აი, ხომ ხედავთ, — გაეცინა სოლომონს, — ამდენი ხანია ვეწვალვობდი და თურმე სულ უბრალოდ ვასალები ყოფილა...

მოლას მიძევარნი

თერჯოლის რაიონის სოფ. ღვანკითის კოლმეურნეობებში მოხარდი პირუტყვი დღის ოთხ საათამდე უძველი ჰყავდათ.

ნახ. გ. ლომიძისა

— უყურე რა გვიყო ამ უხინდისო ბოჩოლამ, ჯერ დღეში ერთხელ ჰამდა, ბოლოს, ეს ერთი კვირაა, სულ არაფერი უჭამია და ჰამას რომ გადაეჩვია, სწორედ მაშინ გაფშიკა ფეხები!

გ. ალავეძე

ლამის სიბნელეში ვარსკვლავებივით მოჩანან თბილისში ჩამწკრივებული თელასის ელნათურები. ეს შთაბეჭდილება ფუნქიკულორის პლატოზე შეგიძლიათ მიიღოთ. და თუ კარგად დააკვირდებით ქალაქის გაბრწყინებულ მიდამოებს, აქედან ნათლად დაინახავთ ერთ ჩაბნელებულ ადგილს, რომელსაც, ქალაქის რუკაზე აღნიშვნა რომ გვინდოდეს, ასე დავაწვრიდით: „ვახუშტის ქ. № 4“.

შორიდან შესამჩნევადაც არ ღირს ეს ბნელი ადგილი, შეიძლება მხედველობიდანაც კი გამოგრჩეთ, მაგრამ, როგორც აქ მცხოვრებნი გვაუწყებენ, საკმაოდ საყურადღებო ისტორიის მქონე ყოფილა.

სამ მყუდრო ოჯახს — კუკუნინებს, შუბლაძეებს და ქერქაძეებს, ვიდრე ვილაქ უნამუსო თელასელი სახელს არ გაუტეხდა, წლებია განმავლობაში მყუდროდ და ნამუსიანად ემსახურებოდა ერთი უპრეტენზიო ელექტროძრიცხველი № 362140.

და აი, მოვიდა ხსენებული თელასელი, ხსენებულ მოქალაქეთა ოჯახები ჩამოიარა და რაკი სახლში არავინ დაუხვდა, დაიბარა: „მრიცხველის ნომერი და ჩვენება დამიწერეთ და თელასის განყოფილებაში მომართვითო“.

დაუწერეს მრიცხველის ნომერი, მრიცხველის ჩვენება თავისი კილოვატ-საათებით და ნაბრძანებ ადგილას მიართვეს. აქ უბრალო ელექტროკურიოზი მოხდა: მრიცხველის ნომერი კილოვატ-საათებში აურიეს და როცა მრიცხველის ნომერს ძველი თვის დანახარჯი გამოაკლეს, კუკუნინ-შუბლაძე-ქერქაძეების ელექტროდანახარჯმა 371 მანეთი შეადგინა.

„ამდენს წელიწადშიც არა ვწვავთო“... — გაბრაზდნენ აბონენტები.

„ფული გადაიხადეთ, თორემ ისეთ სიბნელეს ჩამოგიგდებთ, რომ საკუთარი თითი ვერ დაინახოთ და თვალში იტაკოთო...“ — იყვირეს თელასელებმა და ელექტროხაზი გადაჭრეს. გადაჭრეს ელექტროხაზი და საკუთარი თითები მოიმარჯვეს „ბოროტგადამხდელ“ აბონენტთა თვალში სატაკებლად: „გინდათ თუ არა განცხადება დაწერეთ, რომ სინათლე გამოთიშული გაქვთ, როგორც ელდენის ქურდებს და ბოროტგადამხდელებს, თორემ თუ რეგისტრაციაში არ გატარდით როგორც დაბნელებულები, ფულს მაშინაც გადაიხდით, როცა სინათლე არ გექნებათო“.

კუკუნინ-შუბლაძე-ქერქაძეებმა კარგა ხანს იფიქრეს და ბოლოს „კანონს“

დაემორჩილნენ: „როგორც ბოროტგადამხდელებს და ელექტროქურდებს სინათლე გამოთიშული გვაქვს და გვაპატიეთ, სიბნელეში დღეიდან ნულარაფერს გადაგვახდევინებთო“.

შემდეგ სასამართლოში გადავიდა საქმე... თელასელებს ურყევი დოკუმენტი ედოთ წინ: „როგორც ბოროტგადამხდელებს და ელექტროქურდებს სინათლე გამოთიშული გვაქვს და გვაპატიეთ, სიბნელეში დღეიდან ნულარაფერს გადაგვახდევინებთო“. ედოთ წინ „დოკუმენტი“ და იძახდნენ: „ჩვენ რა შუაში ვართ, ბატონო, თვითონ წერენ, რომ ბოროტგადამხდელები და ელექტროქურდები არიანო“. მოსამართლემ არც მწვადი დაწვა და არც შამფური — კუკუნინ-შუბლაძე-ქერქაძეებს საკმაო თანხა მაინც მიუსაჯა გადასახდელად.

მაგრამ თელასელებს არ ეპიტნავათ ნაწილობრივი გამტყუნება. „არამც და არამც არ ვაპატიებთ, მაგ ფულსაც გადაიხდით და სხვასაცაო“ — უთხრეს აბონენტებს და ელექტროხაზი უფრო შორს გადაჭრეს.

მას შემდეგ თითქმის წელიწადი ვაუწყებ ვიდა. ვახუშტის ქ. № 4-ში ბნელი ვაუწყებოდა. მზის ყოველ გამოჩენისას კუკუნინ-შუბლაძე-ქერქაძეთა ოჯახების სრულასაკოვანი წევრები განცხადების წერას იწყებენ და შიაკვთ რაისაბქოში, რაიკოში, სასამართლოში, ქალაქის საბქოში და ყველგან, სადაც კი განცხადების მიღებაზე უარს არ იტყვიან. შიაკვთ განცხადებები, ხუთასამდე მანეთის ქალაქი დახარჯეს, დაახლოებით 1923 მანეთად ღირებული ფებსაცმელი გაცვითეს (გაცვეთილ ფებსაცმელთა ღირებულების გამოანგარიშებისას ერთიმეორეში არ აგვირევიან ფებსაცმლის ფასი და ამ ფებსაცმლის გამომშვებ ფაბრიკის ნომერი. გ. კ.), სამი ამდენად ღირებული დრო დაკარგეს და...
ვახუშტის ქ. № 4-ში მაინც სიბნელეა. ხსენებული მისამართით კი სიბნელე მანამდე იქნება, ვიდრე ის დაწესებულებები, ვისაც ეს პირდაპირ ეხება, ამ ბნელ საქმეში ადამიანურ სინათლეს არ შეიტანენ.

გ. კოკინთელი

თბილისის მოყვარულნი სენაზა

— სწორედ ვერ გავანაწილეთ როლები ამ პიესაში: თევდორაშვილს, აგრონომს, ექიმის როლი მივეცი, გიორგობიანს, ექიმს, აგრონომის როლი!

53-249

საქართველოს
საგარეო ურთიერთობების
სამინისტრო

ავტ. ნ. მალაშვილის

სოფლის მეურნეობისა და დამზადებათა სამინისტროში აღრიცხულია 2741 აგრონომი, აქედან კოლ-
მეურნეობებში მუშაობს 327 აგრონომი, დანარჩენი 2414 აგრონომი—სამინისტროსა და სხვა ცენტრალურ
აპარატშია მოწყობილი.

გაზეთებიდან

სოფლის მეურნეობისა და დამზადებათა სამინისტროს უფილ გოსტანოვი